

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Ligtale

ved

saltig Frue Majorinde

Hedevig Rebecca Pflueg

fød Rasch

hendes Grav

i Kongens-Lyngbye Kirke i Sieland

holden den 2den Februarii 1786

af Sognepræsten

Hr. Christian Michael Müller.

Odense,
Trykt i Jversens Bogtrykkerie
1786.

Bøn.

“ Hellige og retfærdige Gud ! hvis Veie og
“ Færelser med os ofte ere forborgne og ubegri-
“ belige ; ved en rar Venindes saa uventede
“ Dødsfald har du atter lært os , hvor flygtig og
“ forgængelig det menneskelige Liv , tilligemed
“ al jordisk Haab og Glæde er. O ! lær du os
“ selv , endog her , at tilbede dit naadige Forsyn
“ og at være veltilfreds med dine forborgne Fæ-
“ relser , hvormeget de end saare og nedtrykke
“ os. Du er dog den alvise og retfærdige Gud ,
“ der veed bedre end vi ; hvad der tjener os , og
“ ikke kan giøre andet end hvad Ret er. Styrk
“ os i denne Overbeviisning , og lad den blive til
“ Trøst og Berøieligelse , og til megen salig For-
“ deel for vore Hjertter. ”

Saa vare Herrens Tanker ikke som vore Tan-
ker ; saa var vor Suk og Bøn , vor
Groad og vor Klage onnsunst. Saa bleve de
mærke Skyer , der traaf op over det kierefte Huus ,
til et heftigt Uveir , der slog Slag i Slag og sæd-
te dets sterste Ziir og Stytte. Ak ! en From er

borte, og de Troefastes Tal er formindsket iblandt Menneskens Børn. Ja, en from, en troefast Siel er borte, for evig borte fra denne uskionsomme Jord, hvor Dyd og Ketskaffenhed saa esterrikiendes og bliver ubelønnet. En for alle næsten uundgaaelig, og især paa nogen Tid dræbende Sygdom bestormede, for at nedbrøde Leget med paa en Skion iblandt sit Kiøn, dobbelt skøn, fordi en ædel og ved Naaden helliget Siel beborde det, og gjorde hende imedens hun vandrede blandt Dødelige, til den kjerligste Egeternage, den emmeste Moder, den aarvaagreste Huusmoder, den troefaste Veninde, til sin bedagede Moders, fromme Sødskendes, ja til sin ganske ædle Slægts Glæde; agtet og elsket, høit agtet og elsket af Høie og Lave, af Rige og Fattige, af alle dem der kiendte hendes Værd, og for dem der satte sin største Værd i at vandre værdelig efter Jesu Evangelium, og stedse var i Arbeide med at opfylde sine Pligter baade imod Gud og Næsten. Taler jeg Usandhed, eller er der mindste Smiger paa mine Læber, naar jeg siger, at saa var, saa viiste sig den i Livet Høiædle og Velbaarne, nu i Herren hensøvede og salige Frue, Hedevig Rebecca Pflueg, hvis affieledte Legeme nu har indtaget sit Hvilested. O, dersom Liigtale nogentid kunde og burde være Lovtale, saa var der vist ved denne Grav en rig Anledning dertil; men hun er vist opheiet over al menneskelig Noes, hvilken dog og bestandig vil følge hendes Minde her paa Jorden.

Nei

Nei Trost og Berøieligelse vil jeg søge at indgaae i
 mit og alle deres Hjerter, som ere dybt saarede ved
 hendes Bortgang. — Aandelig Fordeel og Styr-
 ke vil vi hente ved denne Oprigtiges Grav, der
 selv vandt meest da vi tabte hende og hendes Død
 opfyldte vore Hjerter med Sorg og Bedrøvelse —
 Men vor Kummer skal blive ædel Tilfredshed, og
 vore Taarer som de: blide Regn, der medbringer
 Velsignelse, naar vi, ved denne seraelige An-
 ledning, vil overveie og dybtindrænke disse Dø-
 veds Ord paa vore Hjerter:

Din Retfærdighed, o Gud! strækker sig
 til det Høie, du som har gjort store Ting,
 Gud! Hvo er som du? Du lader mig see,
 erfare megen Angst, og gjør mig levende
 igien, og henter mig op igien af Jordens
 Afgrunde, du gjør mig meget stor og tro-
 ster mig trindt omkring.

Ordene læse vi i den 71de Davids Psalme,
 19, 20 og 21 Vers. De indeholde en Guds
 Tilbedelse, endog der, hvor hans Førelser
 med os ere forborgne, og for os Dødelige,
 høist ubehagelige og sørgelige. — Denne
 Guds Tilbedelse, endog i Sorgens og Ang-
 sters Værk, grunder sig paa tvende Overbe-
 viisninger:

- 1) At Gud er høist retfærdig, handler viselig
 og ret, hvor vi endog ikke kan forstaae og
 begribe det.

- 2) At alle Dnnkelheder i vor Herres Førelser omsider opklare sig til vort sande Vel og Guds Forherligelse.

Din Retfærdighed, o Gud! strækker sig til det Høie. Saa udtrokker David, der taler af Erfaring, den Sandhed som skal opmuntre os til Guds Tilbedelse, endog i hans meest forborgne og uventede Førelser med os; denne dyrebare og beroeligende Sandhed, at alle Herrens Veie og Førelser med os, denne dyrebare og beroeligende Sandhed, at alle Herrens Veie og Førelser ere lutter Godhed og Sandhed, idel Kierlighed og Naade, omendstkiert vore Indsigter ikke formaae at opdage sammes Aarsag, Hensigt og Nytte. — Aldrig synes Guds Veie og Førelser mere ubegribelige, end naar han lader dem, som hannem elske, vederfare mange Lidelser og stor Angst, end naar han ferer sine Venner som i Dybet af Jammer og Elendighed. Skulle man ikke tænke, at de som have valgt Herren til deres Deel, og have den Almægtige til Ven, fordi de vandre efter hans gode, velbehagelige og fuldkomne Villie, skulde man ikke tænke, at de maatte være sikre fer alle Trængsler og nyde en uafbrudt Lyksalighed? Skulde man ikke troe, at den Gud som er idel Kierlighed, ikke kunde bevise sig haard imod dem, som ere efter hans Hierte, og hvis Hoved Ønske er kun at behage ham? — Og dog slaae alle disse Forventninger saa ofte feil — ogsaa den

Ret-

Retfærdige vedersfares mange onde Ting — og saa den Gudsfrøgtige see vi i megen stor Angst; men naar en pinefuld Sygdom fængsler i lang Tid den Dydige og Fromme til Leiet, naar hun liggør der saaret fra Hovediffen til Fodsaalen, naar hun giennembores af Smerter, vrier sig som en Orm og veed ikke hvor hun skal finde Lise — naar Døden omsider river hende ud fra den retskaffenste Mand, de elskværdigste Børns, og saa mange oprigtige Venners Favn, der alle forcenede omsonst bestorme Himmelen med Sukke og Bønner om deres Elsktes Helbredelse og Liv, synes det ikke da, som Gud har glemt at være naadig, synes det ikke at han handler imod sig selv?

Men, lader os ikke fælde en overtilende og Gud fornærmende Dom; det har sig med vor Forstands Dine, som med vore legemlige Dine; vi maae bevæbne vore Dine saa meget som vi ville, vi maae udstrække vort Syn til de mueligste Grændser, saa rækker det dog ikkun til et vist indskrænket Maal; meget bliver endda dunkelt, ubegribeligt, ja skjult og forborgent for os — Deraf reiser sig det Mangclagtige, det Modsigende, det Haarde, som vi undertiden troe at sine i den Høiestes alvise Indretninger — Dog ere Feilene ikke i disse Indretninger, men blot i vore indskrænkede og svage Indsigter — Nei, Gud handler altid ret, vi allene formaae kun ikke at oversee den vise Orden og Gang der er i den hele Guds Huusholdning; Gud gjer altid store og priselige Ting, endskjønt

vi ikke altid kan overſkue dem i deres ſande Storhed. Gud er altid den ſamme ſtore og retfærdige Gud, ſom ingen er lig, men vi kan ikke altid ſkue det Lys i hvilket Gud boer, eller indſee hans alviſe Regjeringsplan — der ere ſaa ofte mørke og tykke Skyer i Veien for os — Saa meget Himmelen er høiere end Jorden, ſaa ere og Herrens Tanker, hans Veie høiere end vore Tanker og Veie. Dog, derfor beſtræber jeg mig her at bevise Guds Retfærdighed i alle ſine for os ſkiulte og forborgne Førelſer. Jeg taler jo for en Forſamling, ſom ved, at Gud har Magt at gjøre med ſit hvad han vil, og at Herren er retfærdig i alle ſine Domme? Jeg taler jo iſær for ſaadanne Chriſtue, ſom ſelv, i den ſtore og billige Sorg der nedtrykker dem, ikke anklage Herren, ikke driſtig ſpørge — hvad gjør du? hvorfor fører du mig ſaa underlig paa ſaa mørke Veie og ſaa trange Stier? men ſom blive ubevægelige ved den Overbeviisning: Gud din Retfærdighed er hvi! hvad du gjør er ret og velgiort; — ſom ved Fornuſt og Aabenbaring ere overbeviste om den Høieſtes Fuldkommenheder, — og, det ſom endnu er mere — ſom ved Troen til Jeſum ere beſtyrkede i den Sandhed, at han, den Barmhiertighedernes fromme Fader, ſom for vor Skyld ikke ſparedes ſin egen eenbaarne Søn, kan ikke, umuelig kan han andet end have vort Vel og Lykſalighed for Dine i alt hvad han gjør, i alle hans end- og forborgne og ſkiulte Førelſer med os. O! ſkulde

de en Christen, som føler og skatter Guds Kierlighed i Jesu Christo, skulde han ikke troe at Herren gjør alting vel, endog da, naar det seer meest mørkt og radsomt ud? skulde han ikke give Gud Æren, og sige Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Christi Navn? jo, han er Herren, han gjøre hvad som er ret for hans Ære, Herren gav og Herren tog, og Herrens Navn vare lovet! — Men denne Overbeviisning bliver endnu stærkere og mere ophæiende, naar visse Dunkelheder i Guds Førelser, naar de Guds forborgne Tilskikkelser, som truede med Undergang opklare sig til vort sande, vort aandelige Vel og Guds Forherligelse. David vidste det af Erfaring, hvilke Fordele Herrens forborgne Førelser havde forskaffet ham, derved at Herren havde ladet ham vederfare megen Angst, og ført ham som i Dybet af Lidelser, derved havde hans Siel erhholdet sin rette Styrke og sande Storhed. Du, o Gud! siger han, lader mig vederfares megen Angst, og gjør mig levende igien, og henter mig op igien af Jordens Afgrunde; du gjør mig meget stor og trøster mig trindt omkring. En saa herlig Udgang har Guds dunkle, hans forborgne Veie og Førelser, de kan derfor ikke andet end gjøre store Virkninger paa den oplyste, og paa Guds Veie opmerkssomme Siel. Saalænge Gud ligesom fører os lige til Maalet, og Veien gaaer efter vort glade Ænske, saa slumrer vor Opmarksomhed; men naar Gud gaaer skjulte Veie med os, naar

vi isteden for de glade og behagelige Egne, som vi ønskede og haabede at ledes udi, tværtimod vor Forventning, og ofte pludselig, føres i stort Mørke og Angsters Dyb, saa opvaagner vor ganske Siel, saa samler den sig, saa opfordrer den sin hele Kundskab og Eftertanke, og bliver begierlig efter Udsaldet; men saa er den og i sin rette Forsatning til at imodtage og bevare hellige, store og velsignede Indtryk; — hvor herlig bliver den ikke da oplyst, hvad hellige Følelser og salige Bevægelser fornemmer den ikke da, naar den seer lutter uventede forunderlige Udviklinger, naar den faaer større Indsigt i Guds beundringsværdige Plan, naar den ser i et klarere Lys Guds vise og mægtige Haand, som ikke allene regierer Himmel og Jord, Tid og Eviighed, men som tillige saa faerdelig bestyrer hvert enkelt Menneskes Skiebne. Da bliver Erfaring vor bedste Læremester, da faaer vor Kundskab baade Kraft og Styrke, derfor viser sig saa megen sand Klogskab, saa megen ædel Stilhed i Sielen, saa stor og klippefast Tillid til Gud hos de Christne, som ere prøvede ved Lidelser; som have erfaret megen og stor Angst, saa at det med rette kan siges om dem, at Gud trøster dem som han elsker: Herren den himmelske Fader, siger Paulus, revser os til Nytte, paa det vi skulde blive deelagtige i hans Hellighed. All Nødvælselse, i det den er nærværende, synes ikke at høre til Glæde men til Bedrøvelse; men derefter skal han igien give dem Retfærdigheds fredsommelige Frugt,

Frukt, som ere øvede derudi. Guds forborgne Førelser ere altsaa ligesom det frygtelige Uveir der ved sine heftige Slag ryster Jorden og udbreder Banghed over den, men derhos tillige gjør den frugtbar og velsignet. Hvor stor Årsag have vi da ikke at tilbede Gud i hans forborgne Førelser og skulde Veie med os; thi da forestaae vore Sieler store og velsignede Forandringer, da blive de store og trøstede trindt omkring.

Det have De erfaret, min Jonathan, min særdeles prøvede og dybtfaarede Ven! o, hvor meget er ikke i denne sørgelige Tid foregaaet i Deres Siel! — med hvilke alvorlige og hellige Betragtninger have De ikke da underholdet sig! — hvilke oprigtige Sukke og varme Bønner have de ikke ofret Herren! hvor har De ikke stridet og kæmpet, for at beholde den dydigste Veninde, den frommeste Elskte, som Deres Hierte har været bunden til fra Ungdommen, fordi De vare saa lykkelige at finde denne ædle Siel i Deres ædle Slægt, og som næsten i 22 Aars lykkeligt Ægteskab havde hver Dag udbredt Glæde over Dem og været Dem til Velsignelse. — O! hvor ondt gier det mig ikke for Dem! hvor stor Andeel tager jeg dog ikke i Deres Kummer! og hvor tung er ikke denne nærværende Forretning her for mig! usorglemmelig vil denne dydige Siel stedsse være og blive mig og mit Hus — ofte vil en stille Taare nedfælde ved Erindringen og Savnet af hendes behagelige Omgang og sømme Venskab — Men, dyrebare Ven!

Men! som længe leve, endog til min Glæde, og for at væde mit Støv med nogle Venskabs Taare. — Hvilke hellige Erfaringer have De ikke og i disse mørke Dage havt af Guds siensynlige Bistand, af hans Ords Kraft, og af hans Aands heroeliggende Trøst? Thi var ikke det, hvorledes kunde De da staae saa fast under dette stormende Uveir? hvis Kraft holdt og ophviede Dem? da Deres jordiske Glæde forlod Dem? hvem gjorde Dem stærkere end Naturen, hvis dobbelte Baand bandt Dem til den Elskværdigste, som i den bedste Alder blev revet ud af Deres Arme, da De endnu haabede at hun, som saa gierne vilde, skulde være bleven Deres Alderdoms trofaste og kjerlige Dymuntring og Trøst? O! du tilbedede Herre, som har gjort Dem stor og trøster Dem trindt omkring. Hvor er Deres Attraae og Forængsel efter hiin bedre Verden ikke nu styrket og forøget! hvilken Heitidelighed hersker ikke i Deres Siel, som ved denne Guds forborgne Tilskikkelse er bleven mere himmelskindet, og som stedse vil lade Dem indhøste større og større Betsignelse for Deres Hierte! Tid efter Tid vil alle disse Dunkelheder, i Guds forborgne Førelser, mere og mere oplaares for Dem, og lade Dem, fuld af Tilbedelse udraabe: Gud! din Retfærdighed er høi — Du gjør store Ting, Gud! hvo er dig lig?

Men, hvilken Stemme af den fuldkomneste Tilbedelse hører jeg? — Det er din Stemme salske Frue Hedevig Rebecca Pflueg! Du istemmer med os i renere og høiere Toner: Gud! din Retfærd-

færdighed er høi — Du som haver gjort store Ting, Gud! hvo er sou Du? Du haver ladet mig erfare megen Angst, og gjort mig levende igien, og hentet mig op igien af Jordens Afgrunde, du haver gjort mig meget og stor, du trøster og glæder mig nu trindt omkring. — Ja, for-evigede og herliggjorte Siel! Din Angst, din Smerte og Pine, som for nyelig omspændte og nedboiede dig i Dødeligheds Land, den har forandret sig til evig Glæde og Fryd; — i det en pinefuld Sygdom døde dig, har den gjort dig levende for evig Du seer nu ikke mere, som vi, i et dunkelt Lys, at Herren i alt handler ret, men du føler det i din Salighed. Du haver overvundet ved Jesum som dig elskte, og trængt igiennem til et Liv, mod hvilket alt hvad du her neden tabte, ikkun er Død. Hvad er al Jordens Herlighed imod den Lyksalighed du nu eier, for aldrig at miste den! o hvor herlig er du trøstet for alle dine Smertes! Gud har afstøret al Graad af dine Pine, evig, evig skal ingen Lidelse, Sorg eller Smerte mere nærme sig til dig. O! hvor herlig er du trøstet for de elskede Venner som du her maatte forlade. Du skuer nu den Gud Ansigt til Ansigt, der vil være deres Trøst, Omsorg og Beskyttelse, og du priser dem lykkelige, at de vandrer for at lande i samme salige Havn som du. O! hvilken mægtig Bevæggrund til Trøst, Berøieligelse og Herrens Tilbedelse, endog i hans meest forborgne Tørelser, endog ved Tabet af de

elsk-

elſkvardigſte og kiereſte Venner, naar vi, med trøſtefuld Overbeviisning, kan tænke os dem i en uendelig bedre Tilſtand end den i hvilken de forloſte os, naar de ere gangne ind til den himmeſke Hvile, ſom er gjort for Guds Folk, for dem, der baade i ſunde og Engdoms Dage, ved Yndighed og Gudhengivenhed gjorde deres Forbereddeſer for at naae en ſalig Eviighed.

Men vil jeg derfor dadle den Bedrøvelſe ſom giennemborer manges Hierte ved den ſorgelige Anledning ſom ſamler os i Dag i dette Guds Huus — Nei, flyder kun i Taarer ved denne Kæſkafnes Grav! de ere tilladelige, de ere billige: Jeſus, vor ſtore Lærer og himmeſke Forgænger, græd ſelv ved en Lazari Grav. — Det er Rettighed ſom Naturen fordrer ved ſaadanne Perſoners Skilsmiſſe ſom have levet til Beſignelſe paa Jorden, ſom have udmærket ſig ved ægte Dyd og Gudsfrugt.

Vor Veninde, hvis uforglemmelige, hvis levende Erindring i Dag ſaa ofte vil vade vore Dine, var hun ikke et Monſter i den ſtille Dyd og ſande Gudsfrugt, uden Pralerie og Vreſynge? Var hendes Hierte ikke helliget Herren, hvilket ſaa klart fremſtraalede i hendes heele Forhold og Wandel, ja endog i hendes ſidſte viinlige Engdom? Viiſte ikke en uſkyldig Yndighed ſig i enhver Mine, i ethvert Ord paa hendes Læber? Ledſagede ikke Mildhed, Oprigtighed, Menneſkekierlighed og Godgjorenhed alle hendes Trin? Og De, beklagelſe-

gelsesværdigste Ven! De havde i hende den smæste og trofaste Medhjælperinde i Livet. — Hun og De, vare ligesom Skabte for hverandre. De vare som eet Hjerte og een Siel. Med hvilken Kierlig Omhyggelighed forekom hun Deres Ønsker og stræbte at forsøde Dem hver en Bitterhed i Livet. — Hvem der vilde see Mønster paa et vel samlet Par og det lykkeligste Ægteskab, hvor indbyrdes Kierlighed daglig sandt ude Tilvært, hvem der vilde kiende de stille huuslige Glæder og den ægteskabelige Lyfsalighed i al sin Hæide, — Hvem der vilde lære en Moders og en Huusmoders retskafne Forhold, fornuftige og christelige Omgangsmåde med Børn og Tjende, han kunde finde det altsammen her. O! beste Mand! De have gjort et saare stort Tab; Ja, hvad have vi ikke alle tabt, saa vidt som hendes Lys kunde række? — Dog, vil jeg oprive Saaret i det jeg arbejder paa at læge det? — Nei, De prise Herren ved Deres Lærer og ved en stille Hengivenhed i hans Billie. Naar det elskværdige Billede af Deres uforglemmelige Elskte ofte vil svæve dem for Dine, saa tilbagehold kun ikke Deres Lærer, men forglem da og ikke at tilbede Gud endog i hans forborgene Foreleser: Og naar Deres elskværdige Døtre, som have været saa lykkelige, at opnaae deres nu havende Alder, under en sielden, den fortreffeligste Moders Veiledelse, og som ere levende Beviser paa, hvad en værdig og christelig Opdragelse kan gjøre Mennesket til; naar disse fortrinlige Unge, der ere

ere Dem nu til saa megen Lindring og Trøst, ja Herren give de maae blive Deres Alderdoms Opmuntring og Glæde, naar disse Deres dyrebare Børn, som fiende og skatte retskafne Forældres Værd, arade ved Siden af Dem over Tabet af den bedste Moder, da forestille De dem hende i sin Salighed, som var deres Mønster i Livet, som lærte dem de Overbeviisninger som allene indgynde os Trøst og Styrke endog under Guds forborgne Førelser med os; da føre De dem hen til den salige Kilde, hvoraf vore Sieler kan hente en sand Tilfredshed i Angsters og Bedrøvelsens Mærke; da formane De dem stedse som hidindtil, at gaae frem i den værdigste Moders Fodspor, at leve saaledes som hun levede, at lide taalmodig, om det er Guds behagelige Villie, som hun leed, hun, som midt under Sygdommens Hæftighed, endda prisede Gud for hver en overstaaet og tilbagelagt smertefuld Time. Ja vi alle, som ere saarede ved Budskabet om denne fromme Frues Død, og idag med Beemodighed see hendes Jordefærd; thi hvem som kiendte hendes Værd, kan dog vel see hendes Grav uden med et rørt Hierte og taareblandet Die? Vi alle, siger ieg, vil hente ved hendes Grav Formaning, Opmuntring, Styrke og salig Fordeel for vore ærrige Levedage. Ikke allene det blotte Ønske: Min Siel doe denne Retfærdiges Død, og mit Endeligt vorde som hendes, skal opstige hos os — Nei, her ved denne Yndiges, denne Frommes Grav vil vi lære, om det ei før

er

er skeet, at alt Kiød er Høe, at alt hvad Jorden eier er foranderligt og forgængeligt; her vil vi ret sige med vore Tanker i det Hæie, og bede Gud om Naade til, fornemmelig at tragte efter de Ting som ere her oventil. Vi vil forlade hendes Grav med den faste Beslutning: at vandre vort Liv for Herren, at leve vore øvrige Levedage (Gud veed hvor mange) i Jesu Christi Guds Søns Troe, og til Betsignelse for dem som omgive os; at leve, for ved vores Død at beklages og begrædes som den ædle Frue Pflueg; at vores Deel kan blive som hendes i Frødens Boeliger, naar Sorg og Bedrøvelse udbreder sig over en Benneskof, fordi vi savnes iblandt de Oprigtige paa Jorden.

Ja, salige Frue Hedevig Rebecca Pflueg! Bisselig savnes du iblandt de Oprigtige og Troefaste i Landet — O! hvor ofte vil Erindringen og Savnet af dig ikke udbrede Tavshed og Stillehed over vor Benneskeds? Men du som lærte dine Bøaner saameget i dit Liv, du skal lære dem mere ved din Død; du skal lære os at tilbede Gud i sine forborgne Førelser endog ved din saa uventede Bortgang, ja naar du savnes borte her og der, saa skal vore Sieler opløstes og trestes trindt omkring ved den frydefulde Tanke, at kom-

mer du ikke mere herveden til os, saa komme vi, hvo veed hvor snart, hiffet op til dig, for i et varigere og fuldkomnere Selskab med dig at tilbede den hellige og retfærdige Gud, som har gjort alting vel, og gjorde det allerbedst, da han for Jesu Skyld antog dig og os, ved en salig Død, som sine Forløste, og oversatte os i sin elskelige Søns Rige, hvor vi samlede og lovsungende skulle bekiende: Gud! hvo er som du? Du lader os see og erfare megen Angst, og gjør os levende igjen, og henter os op igjen af Jordens Afgrund, du gjør os meget stor og trøster os trindt omkring.

Amen.

Liiqet blev nedsat i Lyngbye Kirke, midt i den store Gang øverst ved Choret. Liigfølget bestod af Major Pflueg, som Enkemand, Obristlieutenant Pflueg, Capitain Pflueg, Hs. Hviærværdighed Hr. Høgh fra Siens tofte, Major Warner, Lieutenant Pflueg, Hr. Justiceraad Preitler og Hr. Pastor Müller.

Inskriptionen paa Pladen af Liigkisten, forfattede Enkemanden saaledes:

Det

* * * * *

Det store, det vigtige Skridt,
Overgangen
fra Tiden til Evigheden
blev,

Al! alt for tidlig for os,
tilbagelagt

den 26de Januarii 1786,

af

den nu salige

Frue Majorinde

Hedevig Rebecca Pflueg
født Rasch,

trettende Dagen efter at have fyldt

Sit

dydefulde Livs 41de Aars Alder

da Hun

efter næsten 22 Aars lykkelig

Egteskab

blev bortkaldet

fra en elsket og inderlig rørt Mand,

Major Christian Carl Pflueg

og

tvende voksne, dybsørgende Døttre,

som

savne i hende

den dydigste Egteskalle og bedste Moder.

* * *

* * *

* * *

Af! hvor kan Plade; Ven, forklare uden soagt
 Hvad Dydigt, Godt og Stort hos Hende var
 nedlagt?

Hun var sit Kiøns, sin Tids, sit Huses sande
 Smykke,

Meer end min rørte Siel om Hende kan udtrykke.

Af! at min knuste Aand, midt under Sorgens
 Vægt,

Skal sætte Minde om saa kjer, saa nær en
 Slægt,

Men lev, lev evig vel, Du Salige, Du Fromme,
 Vi, Mand og Børn, vi skal omsider til Dig komme.
